

REAALI POISS

WWW.REAL.EDU.EE/ajaveeb/rp/ | TALLINNA REALKOOLI AJALEHT

Novembri lehes:

Märgid? (lk 3)

Palju hõbedat! (lk 4, 5)

Purjelaua-Betti (lk 8-9)

Vahetusaastal Slovakkias
(lk 11)

Maletamisest ja
meediaaagrist (lk 12, 13)

Kultuur (lk 14)

Sudokud ja pedagoogide
sõnapärlid (lk 16)

9. novembril oli kogu Reaali gümnaasiumi, kuid eelkõige abiturientide jaoks tähtis päev. Päeval aktusel said kõik kaheteistkümnendikud rinda **hõbedase tiibadega kaunistatud märgi**. Sellega ongi abiturientidel kõik Reaali sümbolid kogutud. Öhtul tantsiti veel Otsakooli bändi saatel, nauditi 129. lennu valmistatud kõhukinnitust ning lunastati algul kergelt kätte saadud märgid ka korralikult välja. Pildil võib näha kõiki abituriente ja ka märgipeole kutsutud õpetajaid klassisiseselt tantsu löömas.

Pidu kestis hiliste õhtutundideni ning koju läksid 128. lennu neiud-noormehed tundes end veelgi täisväärtuslikuma realistina.

Tervus, Reaalikad!

Karl-Martin Sinijärv on luuletanud read: November november november november november november november november november november. Luuletus kirjeldab

eesti ilma aasta jooksul, nii et palju õnne, ongi 2012 läbi selle novembrikuuga.

Kõledas novembrikuus toimus nii mõndagi: abiturientid 128. lennust said märgid rinda, et tiibadega kaugele lennata, gümnaasiumi keskmised lapsed 11. klassist aga said sõrmed hõbetatud Reaali sõrmuste poolt, et alati oleks teada, et Reaali vaim on hinges ja Reaalkool sai endale oma musta kasti. Sellest kõigest saate lugeda ka Reaali Poisist, kui pisut edasi lappate.

Novembris võis ka päris ehmatada kooli peal ringi käies: poisitel oli käimas Movember, mille äkilised vuntsi- ja habemeilmingud nii mõnegi meessoost isiku tundmatuseni muutis. Kõik oli aga hea eesmärgi nimel, et meeste tervise kaitsmist toetada. Ehk saab ka tänu Movembrile jõulupeole tulla naturaalse habemega Jõuluvanagi?

Ilusat porikuu lõppu ja vahedat žiletti,

Ode Liis

Esimesed külmakraadid sundisid meid juba käpikuid kätte panema ning nüüd mööduvad päevad jõulupidude ja lume ootuses. Kodustest töödest vaevatud õpilase jaoks on ootamist väärt aga just detsembri lõpus koitev vaheaeg. Kaks nädalat kaua magamist ja vabadust rutiinist! Talvevaikuses nokitseb iga klass oma jõulifilmi kallal, mis mingil juhul ei tohi jääda alla ühelegi teisele klassile ja veelgi enam, püüdleb 127.c Queeni video tasemeni.

Maailmas on ka novembris edetabelite tipus „Gangnam style“, Eestis pakuvad rohkem kõneainet aga intriigid riigi sisepoliitikas. Meie noorte võimalus on sellest õppida: vähem ülbust, rohkem pühendumust ja avatust. Kes teab, ehk sirgubki just meie seast see keegi, kes asjad korda seab. Reaalikal on ju esimesest kooliaastast alates selge deviis „Üks kõikide, kõik ühe eest!“, mille kindlasti iga meie lõpetaja endaga ellu kaasa võtab.

Meie oma õpilasomavalitsus toimetab aga ikka tegusalt, et eluke siin koolimajas libedamalt läheks. Aasta algul saabunud muudatuste kohta kogutud parandusettepanekud on meie direksioonile tehtud, nüüd jääb loota vaid parimat. Ei maksa ka unustada, et kõik uus vajab aega ja harjumist. Saabuva kuu esimeses pooles saavad kõik huvilised kuulata „Avatud Ülikooli“ raames nende jaoks põnevate maade loenguid. Riike on ülemaailma erinevatest paikadest ja ülikooli minejale on see hea võimalus saada veelgi enam targemaks selles, mis teda väljamaal ees on ootamas. Sportlased võivad üles seada võrgu ning välja otsida palli, sest lahti läheb ka klassidevaheline võrkpall. 20. detsembril selgub ka selle aasta kõige vägevam korvpalliklass gümnaasiumis meie võimsal korvpallishowl. Lisaks traditsioonilisele jõulupeole toimub ka kontsert Kaarli kirikus ja Piparkoogipäev, kus magusat on igale maitsele ja võimalus igal soovijal oma piparkooke ning küpsetisi teistele pakkuda.

Õppetöös oleme omadega juba varsti poole peale jõudnud. Pool aastat veel ja olemegi juba järgmise klassinumbri juures. 2012. aasta lõpp on aeg olümpiaadikatele, sest lahti on läinud koolivoorud. Tõestame ka sel aastal, kui vägevad me nendel ainevõistlustel ikka oleme! Nädala sees üritame ühiselt siiski ka õpetajatel veel naeratust näol hoida, sest ega meie harimine pole kerge töö. Puhkus on kohe käes.

Ja nagu igal aastal detsembris, olgem üksteise vastu lahked ja head. Toogem rõõmu nii päkapikkude ja kingituste, kui ka soojade sõnade näol. On jõulurahu aeg ja meie võimalus 2012 veel ilusamaks muuta. Kui me maailmalõpu üle elame, siis saame võimaluse uue hooga tervitada ka 2013. aastat.

Ääretult kaunist ja tegusat detsembrit, Reaalipere!

CARMEL TELLIS, 11. C

Mis on märgi hind?

Vastukaaluks Jüri-Miku viha-sevõitu ja tulisele arvamusar-tiklile eelmises Reaali Poisis, kirjutan mina seekord teemast, mille suhtes inimestel kahjuks või õnneks nii tuliseid arva-musi pole ja millest skandaale ei tehta - Reaali Märgist. Võiks küsida, et mis siis Reaali Märgi traditsioonil veel viga on!? Jah, seda ma just teengi.

Märk on ju ilus (kuigi võiks ehk ikka hõbedast olla), ka mär-gipeol sai noorematega tantsu tehtud ja salajasel riitustalitusel said kaks noort inimest õnne-likult kokku. Ega mul selle vas-tu ometi midagi pole? Muidugi mitte. Asi on hoopis küsimustes: kas ja kui palju peaksid õpetajad märke saama ning mis alustel neid jagada?

Nagu mu isa hiljuti ütles, prob-leem on olemas siis, kui sa

- a) tajud et miski on valesti
- b) sa arvad et tead paremini
- c) Sind kotib

Probleemid praeguse märkide jagamise süsteemi juures on järg-mised: Õpetajad, kes märgi saavad, ei tunne end nii privilegieerituna, sest koos nendega saavad märke veel 25-30 õpetajat. Õpetajad, kes märke ei saa, tunnevad end halv-vasti, sest peaaegu teised kõik ju said, mõtlevad end halliks, et mis nemad valesti on teinud. Lisaks häirib nii mõndagi see, et mõnda

märgi saanud õpetajat teised õpi-lased peale väikese grupi mõnes klassist ei teagi.

Hoopis paremini saaks märkide-ga siis, kui neid jagataks väga piira-tud arvule õpetajatest. Sellisel juhul tunneksid nemad end tõeliselt pre-meerituna, et neil on õnnestunud olla mõne klassi lemmikõpeta-

jaks (üks, kaks või ka kolm lem-mikõpetajat on ju veel mõeldav, ent kindlasti mitte enam kümme). Teised õpetajad, kes ilma jäävad, ei tunne end seetõttu halvasti. Kuigi kindlasti on erandeid, siis need õpe-tajad pingutavad järgmisel aastal hoopis enam, et järgmise klassi südant võita. Ning see tagaks ka selle, et õpetajatele ei antaks märke sellepärast, et ta on viimased kak-skümmend aastat saanud ja “ku-jutage ette kui meie nüüd enam ei anna”?

Mitu märki siis välja anda? Ma arvan, et iga klassi kohta kaks märki tundub piisavalt. Ilmselt üks antakse oma klassijuhatajale ja teine siis sellele õpetajale, kes siis tõesti klassi jaoks oluline on. Ja kui tõesti väga suur tahtmine veel ked-agi austada on, siis võib seda teha eraldi või mõnel teisel meetodil kui

Märki peol (toogu klassiga õpeta-jale karp komme ja kimp lilli).

Iga asi kaotab oma väärtust, kui seda liiga palju saab: kartuli kilo-hind väheneb, kui parasjagu on tu-rule jõudnud rohke saak, hea sõna muutub tühiseks, kui seda pidevalt korrata ja ka Reaali märk võib kaduda, kui seda liiga palju saab.

Ahjaa, kas mind kotib? Natuke vist ikka, aga REK või keegi võiks sellega edasi tegeleda.

SANDER UDAM, 12.C

Argentum

Istusin maha, et kirjutada teile üks jube lugu. Ühel sügisesel reedesel õhtul tabas suuremat osa Tallinna Reaalkooli 129. lennu noori neide verdтарretav paanika. Ka suurem osa meestest pidid ohkama ning kodu poole astuma. Tuli ennast õppimise higist ja mustusest puhtaks pesta, ennast korralikult riidesse panna ja ennast ilusaks teha (nagu ikka reede õhtul).

Vaikselt, igaüks oma rada pidi, kogunes näljane rahvasumm Glehni lossi. Mida rohkem minuteid möödus, seda närvilisemaks muutus rahvahulk. Justkui mingi maagilise jõu tagajärjel kogunesid vaesed üheteistkümnendikud nagu lambakari ringis ümber püha eseme.

Ning järsku, kõigi õuduseks, sisenesid rüütlid ja leedid. Oli terast, oli tuld, oli traditsioone. Oli segadust,

MIKK-MARKUS IMALA

oli Vaimude vaidlusi ning igavesi mälestusi. Ning loomulikult oli ka süüa, juua, sõrmuseid, head seltskonda ja palju nalja (nagu ikka reede õhtul). Ning oli sõnu. Ilusaid tsitaate, humoorikaid mõtteid, kauneid soove. Noored täis lootust, klassijuhatajad täis nostalgiat.

Ma ei lasku detailidesse. Nooremad, kes seda loevad, teil on see kõik veel ees. Kui te nii kaua vastu peate, saab sellest üks teie helgemaid mälestusi. Kõik need aastad, mis te Reaalkoolis olnud olete, on seda väärt. Need, kellel sõrmus juba käes, teavad, millest ma räägin.

Kuigi meie sõrmuste sisse pole peidetud kirju, mis tulevad vaid tulega esile(?), on nüüd 129. lennu uhketel esindajatel (palun, ärge naerge) sõrme ümber argentum-riba. Üks kõikide, kõik ühe eest!

MIKK-MARKUS IMALA

TEKST: JANEK TIMMAS, 11. A
FOTOD: MIKK-MARKUS IMALA, 11.C

Märgid, märgid

9. novembril toimus Reaalkoolis järjekordne traditsiooniline üritus: abituriendid 128. lennust said kätte viimase surmavägistest – lõpumärgi. Päeval toimus märgiaktus paljude rõõmuks ja õnneks, kuna tunnid olid ju lühendatud ja ega keegi kontrolli aktusel viibivate õpilaste olemasolu ukse peal, kuid lõpuklassi asukatele tähendas see midagi enamat. Sai ikkagi kolmikpaketi kätte, mille muu nimel me ikka gümnaasiumis käime? Haridus? *Bitch, please.*

Aga ega see märkide kätte saamine lihtne ole. Arvad, et lihtsalt lähed ette ja sulle torgatakse auk pluusi ja sinna jääb päikeses sätendav hõbedane märk? Ega kõik ikka nii üle jala toimu, enne käib Piret Otsa kõiki õppetunde andmas (tavatunni ajast, muidugi mõista), kuidas kummardada, millise kraadi all kummardada, millal kätt suruda, kelle kätt suruda, kuidas laulda, millal laulda, kellele laulda, mis kell kõik toimub, mida ei tohi teha, kui-

ANU FEDORCHUK

das logaritmid, mis on tuhande kahekümne nelja ruutjuur, millal oli kolmas maailmasõda ja nii edasi ja nii edasi...

Ja siis tuleb kõik küüned veel teritada ja hambad ihuda, kuna siis tulevad Näljamängud: otustatakse, kes abiturientidest millisele õpetajale märgi annab. Kes ees, see mees, kes taga, see taadi naba, on sellise delikaatse probleemi juures ainureeglik.

Huhh, veresaun läbi, saabubki aktus. Olgem ausad, ega ta just kõige põnevam asi ole, enamuse aega sa istud ja vaadat, kuidas teised märgid rinda saavad, ainsaks meelelahutuseks see, kui keegi kaamerasse nägusid teeb või unustab kummardada. Kõige selle juures on aga hea see, et õhtul saab pittu minna: saab tantsiskleda

rumbaviiside saatel, kingi kulutada perekonnavalsis, trampida vastu maad troikas lenneldes ja lihtsalt veeta kvaliteetaega oma koolikaaslastega. Oli ka see aasta meeldiv pralle: bänd oli hea ja tantsud veel paremad.

Kell üheksa aga pidime hüvasti jätma pisikestega, lauldes nad välja tervest garderoobist, ja peab ütlema, et see on väsitav. Panen südamele tulevastele kümnendikele-üheteistkümnendikele: palun, ärge jääge jokatama garderoobi! Päril õudne on, kui hää juba kähiseb kui kurjal kassil ja sa ikka pead laulma, sest garderoob on ju mõne indiviidi arust nii mõnus koht, kus kingalehas hängida.

Hää kadunud, jõudis kätte peo tipphetk: me saime süüa. Üheteistkümnendikud olid tublid puuviljalõikujad ja võileiva kokkupanijad olnud – keegi ei jäänud nälga. Kõht täis, algas toostiring. Selleaastaseid pärle:

„Ma olen alaealine, nii et aitäh.“

„Inimesed muutuvad. Täna olen lamp.“

Väga palju oli muidugi tooste tiibadest ja lennust, millele need meid viivad, nii et pange kõrva taha, kui ei oska midagi öelda, sõnastage midagi tiibadest, alati sobilik.

Toostiringis võib ka armastus lõkkele lüüa: see aasta rikastas toostiringi kohtingule kutse ühel põlvel. Vastust küll ei kuulnud, aga kuna keegi ei varisenud nuttes kokku, võin eeldada, et vastus oli jaatav.

Pärast toostiringi sunniti kõiki – nagu ikka – näidendit esitama. Kõige humoorikam oli õpetajate näidend meie lennust, kus nii mõnigi end ära tundis. Näidendid lavale toodud, oli aeg veel viimasteks tantsudeks ja siis me kõigi teed läksid laiali.

Kokkuvõtteks, oli üheainsa põneva hetkega mitte kõige meeliterutavam päev kauni õhtuga. Loodan, et ka tulevased abituriendid jäävad hellalt südamega oma märgipidu meenutama või vähemalt mingigi mälestus temast jääb.

Unistuste partner lõpuks leitud

Tänu haridusministeeriumi viimaste aastate kõige geniaalsemale leiutisele – uuele õppekavale – ei pea agarad üheteistkümnendikud sel õppeaastal piirduma ainult ühe uurimistööga. Neile on avanenud suurepärane võimalus nautida tervelt kahe erineva uurimuse koostamise võlu. Nimelt peavad üheteistkümnendikud (vähemalt Andres Taltsi kasvandikud) ka matemaatika kursuse raames läbi viima ühe pisikese statistilise uurimuse. Ma usun ja loodan, et paljud teist mäletavad, et minu ja mu kallite klassivendade Martin Talviku ja Sander Varbla poolt koostatud uurimus kujutas endast Reaalkooli gümnaasistide unistuste partnerileidmist. Kuna töökal gümnaasistil ei ole uurimistöö ja iseenda keeruka hingeelu tõttu teiste inimeste hingeellu süüvimiseks aega, olime sunnitud keskenduma ainult unistuste partneri välistele teguritele. Seega oli eesmärk välja selgitada, milline näeb välja Reaalkooli gümnaasiumiosa ideaalne mees ja ideaalne naine. Nii mõnedki küsitlusele vastajad avaldasid soovi meie uurimuse tulemustest hiljem kuulda, seega otsustasime teha Reaali Poissi väikese kokkuvõtte meie uurimusest.

Alustuseks aga neile, kellel kahjuks ei avanenud võimalust meie küsitlusele vastata või kes mingi imeliku ja arusaadamatu põhjuse tõttu seda ainulaadset võimalust ei kasutanud või siis kelle mälu lihtsalt just kõige parem ei ole, natukene ka meie küsitlusest endast. (Need tublid, kes meie küsitlusele ilusasti vastasid ja kes selle tegevuse läbiviimist ka veel mäletavad, võivad selle lõigu ra-

hulikult vahele jätta.) Küsitlus oli siis suunatud gümnaasiumiõpilastele ning küsitluses oli küsitud vastaja ja tema hüpoteetilise unistuste partneri või siis juba olemasoleva silmarõõmukese välimust määravaid tegureid: vanust, pikkust, kaalu, kehaehitust, silmavärvi, juuksevärvi ning ka juuste pikkust. Loomulikult ei puudunud ka vastaja enda klassi ja soo, kuivõrd ka tema unistuste partneri sugu puudutavad küsimused. (Tänapäeva ülitolerantses ühiskonnas ei või kunagi kindel olla, sellepärast oli ka unistuste partneri soo kohta pärimine hädavajalik.)

Nagu iga korralik mitme uurimistööga samaaegselt tegelev üheteistkümnendik teab, vajab üks korralik uurimus ka hüpoteesi. Pärast umbes pooleminutilist ajurünnakut oli meil neid tervelt viis:

1. Mehed soovivad, et nende unistuste partner oleks naine ja naised soovivad, et nende unistuste partner oleks mees.
2. Ideaalses paaris on mees naisest pikem ja vanem.
3. Oma partneris soovitakse näha enda välimusega sarnaseid omadusi.
4. Meie meeskonna kolmest liikmest (Martin Talvik, Uku-Kaspar Uustalu ja Sander Varbla) saaks kokku panna ideaalse mehe.
5. 11B on kõige ideaalsem klass.

Pärast mitmeid unetuid öid, „ex-celi vastase allergia“ sümptomite mitmekordset esinemist kõigil meeskonnaliikmetel ning ilmselgelt ebareaalsete vastuste väljakorjamist (Esines nii roosasid silmi ja vikerkaarevärviliseid juukseid kui

ka tonnidesse ulatuvaid kehakaale ning ka kilomeetritesse küündivaid pikkuseid.), saime lõpuks andmed töödeldud ning kaua oodatud tulemused teada. Võin au ja uhkusega teatada, et meie küsitlusele vastas 136 inimest, kellest 83 (61%) olid naised ja 53 (39%) mehed. Aitäh teile! Enesestmõistetavalt soovis enamus küsitlusele vastajatest, et nende partneri sugu erineks nende enda soost. Aga oli ka erandeid! Nimelt soovisid kaks naissoost vastajat endale samasoolist partnerit. Loodame, et nad ka leiavad üksteist. Sellega oli siis esimene hüpotees ümber lükatud.

Kuigi see ei olnud meie eesmärgiks, selgus ka meie uurimusest lennukaaslaste poolt juba tõestatud pisiasi, et meeste pikkus ja kaal on palju tugevamalt omavahel seotud kui naiste pikkus ja kaal. Aga tagasi tähtsamate teemade juurde. Kõik vastanud mehed soovisid, et nende partner oleks nendest lühem ja kergem. Pärast mõningate arvutuste tegemist selgus, et ideaalis tahaksid poisid, et nende partner oleks neist 10,5cm lühem ja 14,3kg kergem. Peaaegu kõik naised soovisid endale endast pikemat ja raskemat partnerit. Üks naine soovis, et tema partneri pikkus oleks tema pikkusega võrdne ning kaks naist tahtsid, et nende partner kaaluks nendega enam vähem sama palju. Ideaalis peaks naiste arvates olema nende partner neist 13,5cm pikem ning 16,4 kg raskem. (Huvitav asjaolu siinkohal on ka see, et ka naised, kes soovisid enda partneriks naist, tahtsid, et nende partner oleks nendest endast pikem ning raskem.)

Peaaegu pooled ehk 44% vastanutest soovisid, et nende partner oleks sama vana kui nemad ise. Endaga sama vanust partnerit eelistas 70% meestest ja 27% naistest. Meestest 15% tahavad endast nooremat ja 15% endast vanemat partnerit. Naistest aga soovib endast nooremat partnerit ainult üks vastanu, enamuse - ehk 71% naistest - soovivad, et nende partner oleks nendest vanem. 31% tahavad, et partner oleks nendest 2 aastat vanem ja ühe aasta võrra vanem partner rahuldab 26% naistest. Aga leidus ka selliseid naisi, kes tahtsid, et nende partner oleks neist peaaegu terve kümnendi võrra varem sündinud. Sellega tõestasime teise hüpoteesi, ideaalses paaris on mees pikem ja vanem kui naine.

Kolmas hüpotees sai aga ümber lükatud. Nimelt selgus, et enamuse vastanutest siiski ei soovinud partnerit, kes sarnaneks nende endiga. Meie kui tublid reaalikad aga oleksime pidanud seda aimama, sest juba ammu sai füüsikatunnis ära õpitud loodusseadus, et sarnased tõukuvad ja vastandid tõmbuvad. Ja pealegi, kes tahaks oma unistuste naisele või mehele silma vaadates kogeda sama tunnet, mida peeglit pöörnitsedes. 33% vastanutest (32% meestest ja 34% naistest) soovisid et nende partneril oleksid sama värvi silmad, mis neil endil. Vastanutest 29% (27% meestest ja 30% naistest) soovisid, et nende partneril oleks sama juuksevärv, mis neil endil. 24% küsitlusele vastanutest (47% meestest ja 10% naistest) soovisid, et nende partneril oleks nende enda kehaehitusega sarnane kehaehitus. Mitte keegi aga ei soovinud, et nende partneril oleks nendega samasugune juuste pikkus, mis on kindlasti kurvastav kõigile pikajuukselistele poistele (mulle) ja poisipeaga tüdrukutele.

Ega teil siis muud üle ei jää, peate üksteisega leppima.

/...vahepealset osa loe internetiväljaandest real.edu.ee/ajaveeb/rp/...

Et lihtsustada meie koolikaaslaste unistuste partneri otsinguid Reaalkooli enda õpilaste seast, otsustasime uurida, kui palju vastavad iga klassi õpilased meie kooli ideaalidele

Naiste edetabel		
1	11A	49%
2	11C	46%
2	12B	46%
4	11B	44%
5	12C	35%
6	10C	32%
7	12A	29%
8	10A	27%
9	10B	24%

ning luua ka klassidevahelise pingrea. Selgus, et kõige ideaalsemad mehed on 12B klassis. Nead vastavad ideaalile tervelt 51% ulatuses. Kõige vähem ideaalsemad mehed on aga 11A klassis, nendest vastavad ideaalile kõigest 29%. See-eest on aga 11A klassis kõige ideaalsemad naised, kes vastavad ideaalile tervelt 49% ulatuses. Elu on paradoks – miks küll on karistatud 11A klassi ideaalseid naisi erakordselt vähetahetavate meestega, kellele peavad nad hommikust õhtuni otsa vaatama. Võib-olla ei tohiks IT ja majanduse õpilasi ühte klassi panna? Võib-olla peituvad aga põhjused hoopis milleski muus? (Näiteks selles, et 11A klassist vastas meie küsitlusele kõigest 2 meest... Aga mis seal ikka, ise olete süüdi, et viimaseks jäite.) Meie igatahes tunneme neile südamest kaasa, sest ilmselgelt on vastik vaadata klassi ees meest, kelle juuksevärv ei ole kastanpruun või veel hullem: kellel on rohelised silmad!

Kahjuks aga peame tunnistama, et meie viies ja ühtlasi ka viimane hüpotees kinnitust ei leidnud. Ei ole 11B klassis ei kooli kõige ideaalsemaid mehi ega kooli unistuste naisi. Küll aga võime uhkusega öelda, et meie klass on üksteise jaoks justkui loodud, sest nii meie klassi poisid kui ka tüdrukud on koolis ideaalsuselt kolmandal kohal. Erinevalt a-klassist, on meie klassi peaaegu ideaalsete tütarlaste kõrval ka samaväärsed peaaegu ideaalsed noormehed.

Kahjuks aga peame vabandama kõigi nende ees, kes suure õhinaga jätsid küsitluse kommentaaridesse

oma telefoninumbri ning palusid, et me ta tema ideaalse partneriga kokku viiks. Kahjuks ei ole küsitluse anonüümsuse tõttu kosjakontori mängimine võimalik. Küll aga on õpetaja Taltsi sõnul võimalik meie pisikesest uurimusest välja kasvatada korralik kõikidele nõuetetele vastav üheteistkümnenda klassi uurimistöö. Kahjuks aga olime meie kõik oma uurimistöödega juba alustanud. Praegused kümnendikud, tulevased uurimistöö orjad, pange tähele, äkki on see teema just teile mõeldud. Kui aga koostada uus, mitteamonüümne küsitlus, mis sisaldaks ka iseloomu ning hingeelu puudutavaid küsimusi, oleks aga Reaalkooli kosjakontori loomine täiesti võimalik. Meil endil ei ole aga praegu selleks kahjuks aega. Võib-olla millalgi hiljem, 14. veebruarini on veel aega.

Meeste edetabel		
1	12B	51%
2	12C	46%
3	10A	37%
4	11B	36%
5	10B	34%
5	12A	34%
7	11C	33%
8	10C	32%
9	11A	29%

Reaali ne

“Tegus abiturient” on uus rubriik Reaali Poisis, milles kirjutame millegi huvitava või omapärasega tegelevatest viimast aastat gümnaasiumiharidust omandavatest Reaalkooli abiturientidest ja nende tegemistest. Esimeses osas intervjuerisime Betti Vainkülat - noort purjetajat, kes oma särava olekuga suudab ka kõige mornimatel koolikaaslastel kui mitte naerutuse, siis vähemalt muige suule võluda. Lisaks purjetamisega seonduvale uurisime Bettilt veel, mis tema jaoks elus oluline on ning millest ta peale purjetamise huvitub.

Kuidas purjetamiseni jõudsid?

Mu õe mees on üks Eesti parimaid purjelaudureid ja mu õde võttis mu kaasa 2008 suve Neilpryde Formula MM-ile, mis toimus Tallinnas. Peale seda tahtsin kohe trenni minna ja sõita sama hästi, kui sellel võistlusel võitjad.

Mis on siiani purjetamisega seotud huvitavaim kogemus ja parim õppetund?

Huvitavaim kogemus on kindlasti võistlustega kaasnev reisimine, mida olen teinud väga palju ning tänu millele olen õppinud iseseisev olema. Oluliselt on laienenud ka mu silmaring. Parim õppetund on ilmselt see, et ei tasu hüpata üle oma varju ja tuleb teada oma oskusi. Kuid tähtis on koguaeg vaikselt pürgida oma oskuste arendamises edasi, et ei tuleks ette olukordi, kus tunned, seda ei suuda ja blokk tuleb ette.

Milline on Eesti naispurjetamise praegune olukord ja tulevikuväljavaated?

Kui nüüd aus olla, siis ega neid naisi/tüdrukuid suur hulk ole, kes väga tõsiselt sellega tegeleks, sest tegelikult on purjelaud väga raske spordiala. Kuid järelkasv suureneb iga aastaga, mida on ainult rõõm näha. Peale selle on mul au öelda, et mu kaks parimat sõbrannat on samuti ühed Eesti parimad.

Kas näeme Sind Rios 2016?

Plaan nagu on, eks näis mis saab. Ingrid Puusta on väga kõva konkurent ja ühtlasi ka mu parim sõbranna.

Mis Sind motiveerib?

Mind motiveerib areng. Mulle on terve elu meeldinud võistelda ja alati olen tahtnud olla parim. See mind motiveeribki. Kunagi tahaks seda eriti head emot-

siooni tunda, kui oled midagi saavutanud väga raske ja pika töö järel.

Vahel on ikka jube raske motivatsiooni leida. Spordis ole ikka neid mõõnasid, kus mitte ei näe arengut ja tundub, nagu rapsiksid tühja. Siis mõtled, et nüüd viskan kõik asjad nurka, aitab. Aga ikkagi sunnin ennast edasi ja järgmine hetk mõtlen tagasi, et mis mul üldse mõttes oli, kui tahtsin juba alla anda.

Mis on Su lemmikkohad, kus purjetanud oled?

Praegu on ilmselt vist parim koht olnud Bulgaaria, Bourgas. Väga äge koht oli ka veel Prantsusmaal, Martigues'es.

Kas sport on Su elu kuidagi ka piiranud? Oled pidanud millestki loobuma?

Jah, kindlasti on, suvel mind ju väga kodus ei näe. Hommikul lähen kohe trenni ja ega ma enne õhtut koju ei tule. Peale trenni olen üldiselt väga väsinud ja ei jaksagi midagi enam teha. Seega sõpradele ja perele on mul suvel väga vähe aega. Samuti ka võistlusvarustust tuleb peaaegu iga aasta uuendada ja võistlustel käia, mis on tõsiselt kulukas. Kuskilt tuleb ikka kokku hoida.

Mida ütleksid noorematele purjetajatele, kes kaaluvad, kas siduda end alaga või mitte?

Kui selline mõte juba on, siis peab kindlasti proovima tulema.

Kas tagasi vaadates on midagi, mida Sa praegu mõtled, et oleksid võinud teisiti teha? Näiteks nooremana rohkem üldfüüsilist teinud või teisi alasid proovinud?

Ma tegin väiksena kergejõustikku kuskil 6-7 aastat, seega üldfüüsiline oli mul päris hea, vahel nagu mõtlen küll, et äkki ikka oleks pidanud seda edasi tegema, aga võib-olla oleks hoopis võinud alustada juba varem purjelauaga. Üldiselt arvan, et kõik juhtub põhjusega, seega kui midagi oleks teisiti teinud, ei oleks ma praegu see, kes ma olen.

Kas purjetamine on kunst? Kui jah, siis miks?

Võib-olla on kunst on just laual liikumine koos purjega, erinevates tuultetugevustes ja saavutada selle läbi kõige soodsam kurss ja kiirus. Iga merelkäik on mingis mõttes erinev.

Betti laineid püüdm

ei merel

Kas Sa oled praegu see inimene, kellenä end väiksenä nägid?

Väiksenä tahtsin ma saada suusahüppajaks, kuid nagu näha, siis see ei ole päris nii läinud. Olen väiksest saati üks marakratt olnud ja eks see lapsemeelsus minust kuhugi veel niipea ei kao. Sisimas olen ikka vahel umbes 6-aastane, hüperaktiivne ja teen omaette nalja ning siis veel naeran ka oma naljade peale.

ERAKOGU

Mida teeksid, kui Sul oleks veel 1 päev elada?

Rööviksin panka? Tegelikult ma ei tea, kas teeksin üldse midagi teistmoodi, iga päev ju peab omaunistuste poole pürgima ja mitte jätma seda viimasele hetkele. No juhuslikult, kui peaks langema mu viimane elupäev X-Factori live finaali ühele päevale, siis kindlasti tahaksin seal ära käia.

Mis Sulle peale purjetamise huvi pakub?

Kuna olen klaverit mänginud päris pikalt väiksenä kergejõustiku kõrvalt, siis mängin vabal ajal hea meeleklaverit. Reisimine ja teistes riikides toimuv on mulle juba pisikesest peale huvi pakkunud.

Mis Sinu jaoks elus oluline on?

Turvatunne: ehk et minu ümber on inimesed, keda

ma saan alati usaldada, minu pere ja sõbrad. Oskus elus hakkama saada ja näha kaugemale kui ainult koolitarkus ja saada hakkama ka siis, kui kool on läbi. Mitte unustada, kes sa tegelikult oled ja inimesi enda ümber.

Millist kirjandust/muusikat Sa naudid?

Ma naudin hea kvaliteediga muusikat – sellist, et kui paned kõrvaklapid pähe, tulevad külmavärinad peale ja kujutan ennast selle sees. Ma midagi kindlat välja ei tooks, sest mu maitse on väga varieeruv, täiesti oleneb tujust või olukorrast. Kirjanduse poole pealt mulle meeldib pigem lugeda reisikirju või erinevatest riikidest ja müsteeriumiga paikadest.

Kas Sa arvad, et sport peaks olema osa iga inimese elust?

Ma arvan, et tahes-tahmata on sport natukene osa iga inimese elust, kas uudiste või muu taolise näol. Kuid ma ei arva, et kõik inimesed peaksid sellega tegelema, niikaua kuni inimene tunneb ja näeb välja tervislik. Igale inimesele on oma.

Kui kaua Sa Reaalkoolis õppinud oled, mis Sulle Reaali juures meeldib, lemmikõppeained?

Reaalis olen ma õppinud 12 aastat, esimesest klassist saati. Kõige olulisemaks pean ma kooli õhkkonda, mis kohe motiveerib õppima. Reaal on nagu teine kodu mulle. Mul on väga vedanud ka oma klassiga, kes on kõik uskumatult ühtehoidvad ja ülimalt targad inimesed. Alati hästi aktiivsed osalema igal pool ja pole kunagi probleemi, kui vaja kedagi võistlustele saada või kui üldse kedagi kuhugi vaja on. Ei teagi, kuidas nendeta järgnevad aastad küll hakkama saan. Lemmikaineks on mul algklassidest saadik olnud matemaatika. Vahel ei saa me küll üksteisega väga hästi läbi ja ei pruugi mõista üksteist täielikult, kuid mul on alati olnud suurepäraseid matemaatikaõpetajad, kes on üldiselt selle probleemi likvideerinud.

**KRISTINE DIANE LIIVE
LAURA LIISA LANKEI
12.C**

Reaali näitepisik

Paljud meist, kui mitte kõik, on kuulnud Tallinna Reaalkooli näiteringist. Esimese mälupildina kerkib silme ette ilmselt tulipunaste juuste lehvides sammuv Liisi Tegelman, mõni kirju sall kaela ümber mäsitud. Kuid millega ja kus tegeleb huviring tegelikult?

„Meie näitering on tegutsenud viis aastat. Kuues praegu kestab. Minul endal ja paaril klassiõel on see neljas aasta näiteringis. Oma esimestel aastatel, toimus näitering koolimajas: aulas või mõnes vabas klassis. 2009. aastal kolisime Vanalinna Vene tänavale Harrastusteatri Liitu,“ selgitab 9. A klassi õpilane Dan-Erik.

Samal aastal proovisime ka õnne Kooliteatri Festivalil. Olime kokku pannud kolmest loost koosneva näidendi, mis viis meid Tallinna eelvoorus edasipääsule. Üleriiklikul festivalil kohti küll ei jagatud, kuid ka eripreemiad jäid meil saamata. Kevadel esinesime sama näidendiga oma perekondadele ja sõpradele.

Uuel aastal jätkasime elu Harrastusteatri liidus mõnede uute liikmetega ja tegime ka uue näidendi. Ka tol aastal suundusime Kooliteatri Festivalile ja kordasime oma edu eelvoorus. Kui jõudsime Põlvasse ja olime seal esinenud, saime eripreemia ja ühe näitlejapreemia. Hiljem said ka meie pered ja sõbrad sama näidendit näha.

Põhikooli näitering Reaali *blackboxi* avamisel.

TRK Galerii

osalejatest. Need olid praegused kümnendikud, kes nüüd käivad gümnaasiumi näiteringis. Põhikooli ringiga liitusid see-eest paljud uued nooremad õpilased.

„Mis puudutab *blackboxi* avamist, siis väga tore oli näha direktori ning teiste kohale tulnud tegelaste nägusid humanitaarsemas valguses kui oleme seda harjunud nägema. On väga-väga tore, et ka reaalkoolis kui reaalinetele suunatud õppeasutuses mõeldakse ka neile noortele, kes lisaks matemaatika õppimisele tegelevad muusika ja teatriga.

Minu kui alates viiendast klassist näiteringis osaleja jaoks on äärmiselt hea ja tore see, et meil on nüüd oma ruum, kus oma pea kord nädalas matemaatikast ja füüsikast puhtaks saada ning tuua endas välja see loovam külg. See on koht, kus saame unustada kogu igapäevase koolirutiini. Hoolimata sellest, et ruum ise asub koolikeskkonnas, on seal teine õhkkond - selline salapärase, huvitava, imetusväärne ja loovust esile kutsuv,“ arvab Evelin, kes on juba kuuendat aastat „Liisi laps“.

Ka vasttulnutele on kolmapäevaõhtud *blackboxi*is meeldima hakanud. Endi sõnul naudivad nad enim uusi sõpru, vaba õhkkonda ja naljakaid olukordi.

Kahjuks on aga „mustale kastile“ endiselt nimi leidmata, mistõttu on kõik kutsutud osalema nimevalimisel.

**ELIISE ALTROFF, 9.A
DAN-ERIK ROOSVE, 9.A
JOHANNES MOOSTE, 9.B
GRETE LIINA ROOSVE, 8.C**

Täpselt aasta aega tagasi suutsin ma haigeks jääda. Niimoodi haigeks, et pidin nädalakese koolist kodus istuma ja ennast ravima. Samuti oli siis minu jaoks aasta kõige masendavam aeg - Eesti külm vihmane ja pime november pole mulle kunagi istunud. Ma mäletan sellest ajast ainult seda, kuidas ma ära tahtsin. Tahtsin minna kusagile sooja ja ilusasse kohta, kus kõik on parem kui Eestis. Niimoodi haige olles ja internetis surfates sattusingi YFU Eesti leheküljele. Ja nii veetsin ma reaalselt kolm päeva vahetusõpilaste blogisid lugedes ja enda elu kusagil Brasiilias ette kujutades. Kui ma ka oma vanematele esimest korda sellisest ideest rääkisin, siis nad väga ei uskunud, et ma tõesti selle ideega lõpuni välja lähen - olen ma ju tuntud inimesena, kes tihtipeale jätab asjad katki või leiab veel midagi uut ja paremat, millega oma mõtteid hõivata.

See idee aga jäi püsima ja jaanuaris oli mul juba alla kirjutatud leping, et olen kindlalt minemas. Mitte aga kusagile kaugele-kaugele Brasiiliasse, vaid kusagile tundmatusse väikeriiki, mida aetakse pidevalt Sloveeniaga sassi. Seega valisin riigi, kus on mäed, jäähoki ja sõbralikud inimesed - Slovakkia. Ning olen oma otsusega 100% rahul.

Kohe varsti saab täis kolm kuud mu siia tulekust (enne kui see artikkel avalikkuse ette jõuab). Ma võin öelda, et siimaani on need olnud minu elu kõige huvitavamad kolm kuud. Ma ei saa öelda, et parimad või kergeimad, sest ausõna, vahetusõpilase elu ei ole ainult lust ja lillepidu. Vahepeal on koduigatsusega ikka päris raske toime tulla ja ka kultuurierinevused on päris suured. Aga ma olen kindel, et saan sellest üle ja et sellest tuleb mu elu parim aasta.

Uued sõbrad, uus pere ja täiesti uus kultuur

Selle aja jooksul olen ma leidnud lademetes uusi sõpru ja tuttavaid. Enne siiatulekut ei teadnud ma, et ainuüksi paari kuu jooksul võib tekkida nii palju päris sõpru, keda sa tead, et võid usaldada ja kellega toetuda. Aga mis on peamine, mul on kaks pere. Ma võin päriselt lugeda oma siinset pere oma teiseks perekaks. Tänu neile on mu vahetusaasta täpselt nii hea, nagu ta on, ja ma olen neile ülimalt tänulik.

Tänu neile olen ma ka kõige rohkem slovaki keelt õppinud. Ma võin käsi südamele öelda, et nende kolme kuu jooksul olen ma keelega nii kaugele jõudnud, et kodus räägin ainult slovaki keelt. Koolis sõpradega koos on raskem ennast ainuüksi slovaki keelele pühendada, sest tihtipeale näevad nad minus võimalust oma inglise keelt harjutada. Samas ei saa ära unustada ujumist, mis mu siinsest ajast nii suure osa võtab. Ujumas räägin ka peamiselt slovaki keeles, sest ega seda ujumissõnavara nii väga raske ära õppida polegi.

Aga minu jaoks on mu vahetusaasta juures peamine fakt see, kui palju see juba praeguseks mu maailmavaadet muutnud on. Mu esialgsed põhjused vahetusaastale tulekuks on kadunud, sest ma olen praeguseks hoopis rohkem avatud inimene ja kindlasti on mul palju vähem eelarvamusi. Samas aga olen ma jäänud iseendaks. Kuid ma näen, on kui sarnased kõik maailma riigid ikka tegelikult on. Ma mäletan iseenda arvamust, et tahaks Eestist ära, sest kes ikka tahaks sellises depressiivses väikses ja koledas riigis elada. Siin mõtlevad noored Slovakkias täpselt

samamoodi. Vahetusõpilased Saksaamaalt on oma päritolu suhtes kriitilised, sest „Saksamaa põhjustas ju Teise maailmasõja.“ Olen aru saanud, et ega see Eesti nii halb riik polegi.

Lõppude lõpuks olen ma täiesti kindel, et vahetusaastale minek oli mu elu kõige parem otsus. Juba ainuüksi kolme kuu jooksul olen ma õppinud iseennast tundma ja usaldama. Võib öelda, et hetkel läbin oma vahetusaasta kõige raskemat osa, kuna on loomulik, et mul on raskusi iseenda väljendamisega teises keeles, ja samuti on raske tundma õppida mitmeid uusi inimesi korraga.

Kolme kuu jooksul võib ikka päris palju juhtuda. Minul juhtus näiteks see, et ma alustasin täiesti uut elu. Ma käin täiesti uues koolis, elan koos uue perega ja harjun uue kultuuriga. Mul on uued imelised sõbrad ja tegelikult olen ma oma siinse eluga sada protsenti rahul. Nagu üks teine vahetusõpilane mulle ütles: vahepeal tahaks nagu Eestisse, aga samas on elu vahetusriigis nii imeline, et mitte kunagi ei tahaks lahkuda. Mul on nüüd kaks kodu.

Nii lühikese aja jooksul olen ma Slovakkiasse absoluutselt ära armunud ja veel ees ootavad seitse ja pool kuud ei tundu olevat piisavad, et seda riiki korralikult tundma õppida. Kahjuks ei saa ma seda aega pikemaks venitada (kuigi Slovakkia valitsusorganid on andnud mulle loa siia riiki viieks aastaks jääda, kes teab, mis juhtuma hakkab).

**JOHANNA VIIK, REAAALI 10. KLAS-
SI ÕPILANE SLOVAKKIAS VAHE-
TUSAASTAL**

Maletamas Mariboris

Vaili: Kui suur riik on Sloveenia, kus see asub?

Georg Nero (7.a klassist): Sloveenia on Eestist natukene suurem riik, see asub Austriast lõunas.

Vaili: Miks valiti just Sloveenia MMi korraldamiseks, millises linnas kõik toimus?

Georg: Sloveenia valiti, sest sellel on sobiv asukoht (näiteks Austraalias ei korraldata kunagi male maailmameistrivõistluseid), kõik toimus linnas nimega Maribor, mis on samuti üks põhjus korraldamiseks - Maribor on aasta 2013 Euroopa kultuuripealinn.

Vaili: Milline linn on Maribor, kui pikalt kestis võistlus, mitu vooru oli ja kuidas läks?

Georg: Maribor on linn, mis asub keset mägesid, kesklinn on umbes 200 meetrit veepinnast ja meie hotell, mis asus mägedes, oli 900 meetrit veepinnast. Võistlus ise kestis 11 päeva, ehk iga päev 1 voor, välja arvatud kaks

päeva, millest üks oli vaba ja teisel kaks vooru. Minul läks päris kehvasti, mängisin U-14, ise olen veel 13 ja kogusin 11 voorust 3,5 punkti. Ei ole oma tulemusega rahul, sest tunnen, et vähemalt 5,5 punkti oleksin pidanud saama. Kokku oli maletajaid 2000 ja minu vanusegrupi 200 võistleja seast saavutasin 139. koha.

Vaili: Mainisid eelnevalt, et teie hotell asus mägedes, kuidas oli siis voorule minek?

Georg: Voorule hakkasime minema 1 tund enne algust. Alguses sõitsime bussiga veel 400 meetrit mäest üles, peale mida sõitsime täpselt 10 minutit tõstukiga. Esimesed korrad olid ikka päris hirmsad.

Vaili: Viimane küsimus, kuidas läksite Maribori?

Georg: Maribori läksime ühe kaasvõistleja isa mikrobussiga, sõitsime umbes 40 tundi autoga ja öösiti ööbisime Leedus.

Vaili: Tänan, et vastasid!

Georg : Tänan, et küsisid!

VAILI NERO, 7.A

Kõik Reaali gümnasistid, kes tunnevad, et enne jõule (või maailmalõppu?) oleks vaja hirmsasti üks heategu korda saata, võivad minna 7. detsembril Gustav Adolfi Gümnaasiumi verd annetama. Kahjuks peab doonor olema 18 aasta vanune, nii et päris kõik siiski minna ei saa. Need aga, kel vanust piisavalt on, võivad lisainfot küsida oma klassi REK-i liikmete käest!

11

Meedialaager on Noorte Meediaklubi korraldatav iga-aastane üritus, kuhu kogunevad ajakirjandushuvilistest gümnaasiumi ja põhikooli lõpuklasside õpilased üle Eesti. Ühe, poole ja poole laagripäeva jooksul jagati õpetussõnu koolilehe tegemisest ning räägiti, kuidas teha head arvamus-, uudis-, ja olemuslugu. Sel aastal leidis laager aset 9.-11. novembril Tapa Gümnaasiumis. Reaalkoolist osalesid kaks üheteistkümnenda klassi õpilast – Arnold Kiur Päi ja Karl-Sander Erss.

Piiratud rahaliste vahendite tõttu valisime transpordivahendiks maanteedel liiklevad sõiduautod. Õigeaegse kohale jõudmise huvides seadsin sammud reedehommikuse bioloogia valiktunni asemel Lasnamäele kõikide busside lõpppeatuse poole, kus ma pärast loksuvat seiklust Kiuriga kohtusin. Põgusa jalutuskäigu järel läbi härmas porise metsatuka jõudsimine Peterburi maantee Pirita jõe silla juurde. Peale viitteist minutit ootamist võttis meid auto peale üks täiesti harilik noorpaar, kes meid Kuusalu tanklani viis. Kohvipaus. Kuusalust Tapa-Loobu maanteeeni reisisime ühes lõhnakuuselõhna-suitsuhaisu-seguses masinas. „Per aspera ad Astra“ autoomaniku Pall Mall'idel näis meile hea endena. Järgmine samm tähtede poole, Peterburi maanteest Tapani, oli õnneks suhteliselt valu-
tu – Tapa erikooli endise õpetaja juhitud auto sõidutas rännumehed koolimaja esiukseni.

valmimisest ja allikatega suhtlemisest. Eesti Ekspressi endise toimetaja ja TopGear Eesti vastse peatoimetaja loeng keskendus tema enda töö- ja hariduskäigule.

Kaheksatunnine uni on piisav, kuid mitte kahe ööpäeva peale jaotatuna: mõlemad ööd olid sisustatud võistluste, mängude ning võistluse ja ringmängudega. Puhkepausidel tehti tutvust ja pilti. Teisel ööl ei saanud grupijuhid-korraldajad lõbustustest osa võtta, sest nende õlul oli laagrilehe Tipa Tapa kokkupanemise tarvis artiklite lugemine ja armutu toimetamine.

Lõputseremoonial said kõik laagrilised värskelt trükitud ajalehe ning parimaid auhinnati. Kumbki Reaalkooli õpilane tunnustuseta ei jäänud – illustratsiooni ja artikli eest määrati siinkirjutaja üllitisele autasu parima teraviklahenduse eest ning Kiurile omistati tema enneaegse lahkumise eest Tipa-Tapa preemia.

KARL-SANDER ERSS, 11.B

Laagrilised laagrilehe nime valimas.

ERAKOGU

Esimesel laagripäeval jaotati kõik 70 osalist umbes kümneliikmelistesse rühmadesse. Enne õhtust meelelahutusprogrammi tegid ajakirjandus- ja kommunikatsiooniüliõpilased laagrilistele mõnetunnise kokkuvõtte erinevate artiklitüüpide omadustest, tunnustest ja muust olulisest.

Teise päeva programmi mahtus meelepärasel teemal artikli kirjutamine ja tegevajakirjanike loengud. Eesti Päevalehe ajakirjanik ja oivalise ajakirjanduse preemia laureaat Tuuli Jõesaar rääkis ajakirjaniku igapäevaelust, stressirohkusest, uudise

Auhinna võitnud artikli juurde kuuluv illustratsioon.

ERAKOGU

Kontakt

Õdusal 31. oktoobri õhtul käisin vaatamas 23. septembril Draamateatris esietendunud Martin Alguse näidendit „Kontakt“, mille lavastajaks Ingomar Vihmar ning mis 2010. aastal võitis New Baltic Drama 2011 Eesti pea-preemia.

Näidendis on kuus erineva minevikuga inimest, kelle suhted enda ning maailmaga on ühel või teisel viisil katkenud. Kolm tegelastepaari: puudega poiss ja tema hooldaja, vaimuhaiglast vabanenud noormees ja tema järelevalvetöötaja, teadlane ja tema sõber ärimees, leidsid end olukorrast, kus edasiminekuks tuleb avada uks ning maailmaga taas kontakt luua.

Esialgu tundus näidend sürreaalne ning iga lugu seisis omaette, kordamööda vaheldudes. Mida rohkem teos edasi arenes, seda lähedasemaks muutusid elu ummikteel seisvad tegelased, selginesid nende vahelised seosed. Uus keskkond ning suhtlustasand avaldasid mõju kõigile kuuele, pani nad mõistma, et isegi end üksikuna tundes ei ole me kunagi siin maailmas üksi, kontaktita.

Sügavamõttelise teose muutis veelgi nauditavamaks näidendiga kaasaskäiv muusika- ja videolahendus. Ajaliselt pikk teos, mille kestvus oli ligi 2 tundi ja 40 minutit, tundus pidevas pingeseisundis ja lahenduse ootuses palju lühem ning justkui poolik lõpp pakkus mõtteainet ka peale näidendi lõppu.

Näidendi töid lavale andekad Eesti näitlejad Kleer Maibaum-Vihmar (külalisena), Kristo Viiding, Ain Lutsepp, Jaan Rekkor, Marta Laan, Märt Avandi, Maria Avdjushko ja Martin Algu (külalisena).

Kel vähegi huvi kultuuri ning just teatrikunsti vastu, sel soovitan kindlasti aegsasti piletid ära broneerida, sest tung antud lavatükile on suur – jaanuari keskpaigani on näidend välja müüdud.

ALICE MIKK, 12.B
PILDID DRAAMATEATRI KODULEHELT

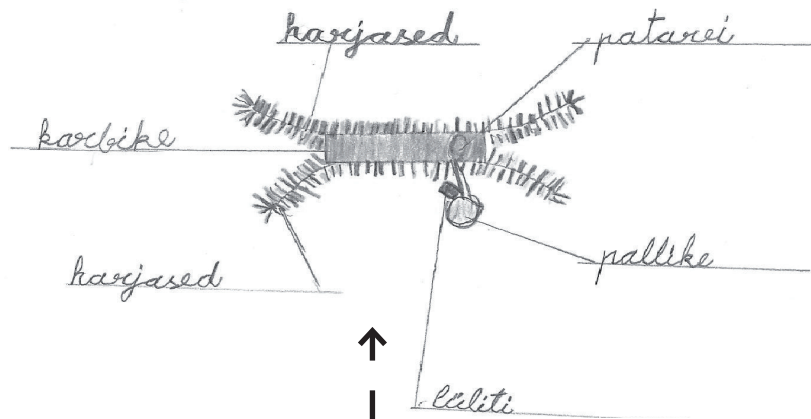
Punaste lippude meri

Punane vagun
on sinine vagun.
Ja punane vedur,
majakas, keset merd.

LARB VAN DERSA

Minu unistuste hambahari

Väikese maja lapsed jagasid oma nägemust põnevast ja uudsest hambaharjast, millega hammaste pesemine oleks palju lõbusam, kui ta seda praegu on.

Meenutab justkui poksijate hammaste kaitset, aga hambahari asetatakse hammaste vahele, mitte ette.

Hari koosneb:

- Õhukesest plastist veekindlast karbikesest, kus asub patareid
- Aluse ja selle pikenduse külge kinnituvatest harjastest
- Väikesest plastist pallikesest, kus on hambapasta
- Lülitusnupust

Kui hari suhu panna, siis nii ülemised kui alumised hammaste read jäävad harjakeste vahele. Vajutades kaks korda lüliti nuppu, tuleb palli seest paras kogus pastat harjakestele, need hakkavad liikuma ja puhastavad hambaid. Väljalülitamiseks tuleb lüliti üks kord vajutada. Siis loputa suu ja hari ning asi korras. Ei pea vannitoas kraanikausi kohal olema ja nühkima. Võib vaadata telekat, teha võileiba, lugeda, korrata õpetükke.

SVEN-MARTI PAJURI, 2.A

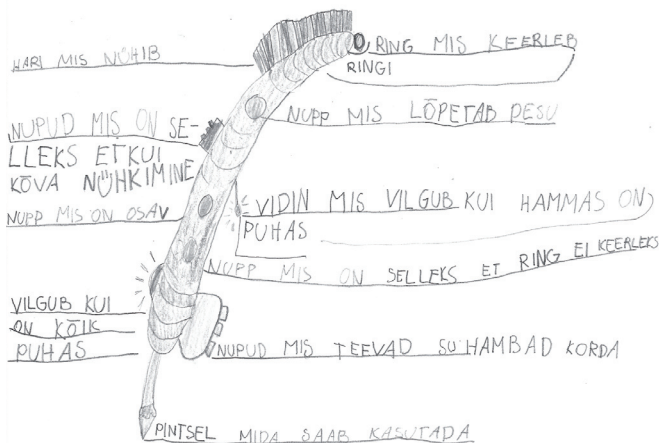
1. Minu unistuste hambahari tuleb ükskõik kuhu, peaasi, et mina olen seal.
2. Ja siis veel see, et see peab värisema.
3. Seda saab laadima panna.
4. See lendab ka.
5. Tal on võlujõud.
6. Tal on rattad ka.
7. Ta parandab minu hambaauke.

BIRGIT REINTAB 1.A

Ma tahaks niisugust hambaharja, mis tooks hambapasta ja vee ja ise paneks hambapasta endale peale ja kui hambad on pestud, viib asjad jälle omale kohale.

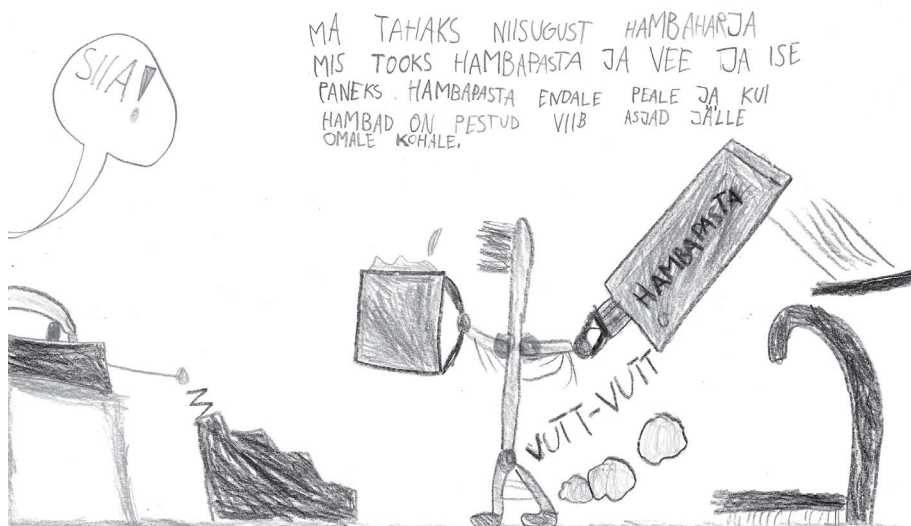
HANS ROBERT KANNUKENE, 1.B

MINU UNISTUSTE
HAMBahari

SEE ON MAAILMA PAREM HARI

RENATE PIIK, 1.A

Õpetajate ütlusi:

Ene Saar: „Kui ei ole õppealajuhatajat, siis tuleb minna õppealajuhataja juurde ja öelda, et mul ei ole õpetajat, aga mina tahan õppida.“

Rain Vellerind: „Näiteks kui arst võtab sõrmest verd. Kõigepealt võtab ta oma kirve... või selle väikese ora ja lööb sõrme sisse. Ja siis ta ka ei ime seda verd välja niimoodi luts-luts-luts, vaid veri tõuseb ise kapillaarsuse tõttu.“

Vellerind: „Ma saan aru, et kõigil meil on põnev rääkida niimoodi omaette nagu mina siin ees.“

Vellerind: „Kui rakutuumasid ei oleks, siis ei saaks rakud kasvada ja me ei saaks kotlette süüa.“

Tiia Luuk: „Lõpuks saame Gustist ette, saame TIKist ette – tulevik on meie!“

Luuk: „Ma olen skorpion, ma ründan, ma salvan!“

Piret Järvela: „Palun kirjutage endale telefoni, nutitelefoni, pähe, vihikusse, päevikusse, et järgmiseks esmaspäevaks kaasa sinine eesti keele töövihik.“

Andres Talts: „Malelaua on 64 ruutu! Sa ei teadnudki? Ise tahtsid REKi presidendiks kandideerida?“

Andres Raa: (telefonihelin) „Oi, see võib olla mingi inimene.“

Martin Saar: (hingab sügavalt sisse) „Ärge muretsege, ma käin anger maganement'i klassis.“

Saar: „Kuidas te saate minna maailmalõpule vastu ilma keemia veerandihindeta?“

Marika Tendermann: (õpilasele) „I don't know.“

Heli Ahuna: „Kas sul on see laul peas? Ma küll ei usu. Laula!“

						3	8
5	7	2				9	
			6	7			
6		1		2		4	
				5			
	5			3		8	1
				9	5		
	9					6	5
7	8						

		9		1			
			3			5	
4	6		2				7
		5			2		
6		2	5		4	3	8
			8			6	
2					8		7
		4			3		
				9		4	

REAALI POISS Tallinna Reaalkooli ajaleht nr 3 (107) november 2012

PEATOISETUS KÜLJENDUS TOISETUS

Ode Liis Pino 128B, Merit Kraav 128B
Merit Kraav 128B
Kristine Diane Liive 128C, Laura Liisa Lankei 128C, Keit Toom 128C, Sander Udam 128C

TOIM. NÕUANDJA AITÄH

õp. Piret Järvela
Anu Fedorchuk 128A, Alice Mikk 128B, Janek Timmas 129A, Karl-Sander Erss 129B, Martin Talvik 129B, Uku-Kaspar Uustalu 129B, Sander Varbla 129B, Mikk-Markus Imala 129C, Carmel Tel-
lis 129C, Eliise Altroff 131A, Dan-Erik Roosve 131A, Johannes Mooste 131B, Grete Liina Roosve
132C, Vaili Nero 133A, Johanna Viik

KAANEFOTO KUJUNDUS

Anu Fedorchuk 128A
Peeter Kask 128C

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 8 või 16 lk ja on tasuta

rp.real.edu.ee | rp@real.edu.ee